

**სსიპ – საქართველოს კონკურენციისა და მომხმარებლის დაცვის სააგენტოს
თავმჯდომარის 2026 წლის 18 ივნისის №04/940 ბრძანების შესაბამისად
განხორციელებული საქმის შესწავლის თაობაზე მიღებული გადაწყვეტილების
დამტკიცების შესახებ**

„კონკურენციის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-17¹ მუხლის მე-4 პუნქტის, მე-18 მუხლის მე-4 პუნქტის, „მომხმარებლის უფლებების დაცვის შესახებ“ საქართველოს კანონის 33-ე მუხლის, საქართველოს კონკურენციის ეროვნული სააგენტოს თავმჯდომარის 2022 წლის 29 სექტემბრის №45 ბრძანებით დამტკიცებული „საქმის შესწავლის წესისა და პროცედურის“ მე-17 მუხლის შესაბამისად,

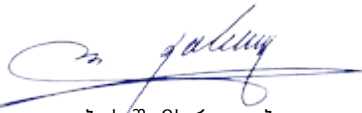
ვ ბ რ ძ ა ნ ე ბ ა:

1. დამტკიცდეს სსიპ – საქართველოს კონკურენციისა და მომხმარებლის დაცვის სააგენტოს თავმჯდომარის 2026 წლის 18 ივნისის №04/940 ბრძანების შესაბამისად განხორციელებული საქმის შესწავლის თაობაზე გადაწყვეტილება თანდართული სახით.
2. დადასტურდეს ი/მ მაია მეფარიშვილის (პირადი ნომერი 33001020452) მიერ „მომხმარებლის უფლებების დაცვის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-5 მუხლის პირველი პუნქტის დარღვევის ფაქტი.
3. კანონდარღვევის აღმოფხვრის მიზნით ი/მ მაია მეფარიშვილს (პირადი ნომერი 33001020452) დაევალოს 1 (ერთი) თვის ვადაში შეუსაბამოს თავისი სავაჭრო პოლიტიკა კანონის მოთხოვნებს.
4. ი/მ მაია მეფარიშვილს (პირადი ნომერი 33001020452) დაევალოს, ბრძანების მე-3 პუნქტის შესაბამისად განხორციელებული ქმედების თაობაზე სსიპ – საქართველოს კონკურენციისა და მომხმარებლის დაცვის სააგენტოს მიაწოდოს ინფორმაცია, ამავე პუნქტით განსაზღვრული ვადის გასვლიდან 5 (ხუთი) სამუშაო დღის ვადაში.

5. ეს ბრძანება, თანდართულ გადაწყვეტილებასთან ერთად, გაეგზავნოთ მხარეებს და გამოქვეყნდეს სააგენტოს ოფიციალურ ვებგვერდზე საქართველოს კანონმდებლობის შესაბამისად.
6. ეს ბრძანება ამოქმედდეს ხელმოწერისთანავე.
7. სააგენტოს გადაწყვეტილება მისი კანონმდებლობით განსაზღვრული წესით გაცნობიდან 30 კალენდარული დღის ვადაში შეიძლება გასაჩივრდეს ქალაქ თბილისის საქალაქო სასამართლოში (მისამართი: ქალაქი თბილისი, დავით აღმაშენებლის ხეივანი №64). დარღვევის დადგენის შესახებ სააგენტოს გადაწყვეტილების გასაჩივრება სააგენტოს არ ართმევს უფლებას, განახორციელოს კანონის 33-ე მუხლის მე-5 პუნქტით გათვალისწინებული უფლებამოსილება და მოვაჭრეს დააკისროს შესაბამისი ჯარიმა.

ლევან კალანდაძე

თავმჯდომარის მოვალეობის შემსრულებელი

საქართველოს კონკურენციისა
და მომხმარებლის
დაცვის სააგენტო

სსიპ – საქართველოს კონკურენციისა და მომხმარებლის დაცვის სააგენტოს

გადაწყვეტილება

სსიპ – საქართველოს კონკურენციისა და მომხმარებლის დაცვის სააგენტოს თავმჯდომარის
2026 წლის 18 ივნისის №04/940 ბრძანების შესაბამისად განხორციელებული საქმის შესწავლის
თაობაზე

ქ. თბილისი

2026

სარჩევი

თავი I. აღწერილობითი ნაწილი	3
1.1 განმცხადებლის პოზიცია	3
1.2 მოვაჭრის პოზიცია.....	4
თავი II. ნორმატიული რეგულირება.....	6
2.1. საქართველოს კანონმდებლობა.....	6
2.2. საერთაშორისო კანონმდებლობა	10
თავი III. საქმის შესწავლის დაწყების საფუძველი	11
3.1. სსიპ – საქართველოს კონკურენციისა და მომხმარებლის დაცვის სააგენტოს უფლებამოსილება.....	11
3.2. მომხმარებელთა ჯგუფის ინტერესების დარღვევა	12
თავი IV. სამოტივაციო ნაწილი	13
4.1. ინფორმირებული მომხმარებლის სტანდარტი	13
4.2. ხელშეკრულებით გათვალისწინებული ვალდებულებების ჯეროვანი შესრულების საკითხი	16
თავი V. სარეზოლუციო ნაწილი	21

თავი I. აღწერილობითი ნაწილი

სსიპ – საქართველოს კონკურენციისა და მომხმარებლის დაცვის სააგენტოში (შემდგომში – სააგენტო) წარმოდგენილ იქნა თ. [REDACTED] ს. [REDACTED] (პირადი ნომერი [REDACTED]) (შემდგომში – განმცხადებელი/მომხმარებელი) 2026 წლის 4 ივნისის №01/5105 განცხადება და 2026 წლის 17 ივნისის №01/5569 დამატებითი განცხადება მოვაჭრის – ი/მ მაია მეფარიშვილის (პირადი ნომერი 33001020452) (შემდგომში – მოვაჭრე) მიერ „მომხმარებლის უფლებების დაცვის შესახებ“ საქართველოს კანონის (შემდგომში – კანონი) შესაძლო დარღვევის ფაქტზე.

ზემოაღნიშნული განცხადების საფუძველზე, სააგენტოს თავმჯდომარის 2026 წლის 18 ივნისის №04/940 ბრძანებით, დაიწყო საქმის შესწავლა კანონის სავარაუდო დარღვევის ფაქტზე.

1.1 განმცხადებლის პოზიცია

განცხადების მიხედვით, მომხმარებელმა 2026 წლის 26 აპრილს ოზურგეთში მოვაჭრეს შეუკვეთა საფლავის ქვა. მომხმარებლის განმარტებით, შეკვეთის გაფორმებისას მხარეებმა ადგილზე დეტალურად განიხილეს შეკვეთილი ნაკეთობის ყველა დეტალი და მასალა, კერძოდ: საფლავის ქვა (გრანიტი), მინა, ფოტოსურათი, გრავირების დეტალები და საფლავის ქვის სადგამი. მომხმარებელმა მოვაჭრეს ჰკითხა, შეძლებდა თუ არა შეკვეთის შესრულებას და ხომ არ არსებობდა რაიმე დამაბრკოლებელი გარემოება, რაზეც დადებითი პასუხი მიიღო. მოვაჭრემ მას განუცხადა, რომ საფლავის ქვა მთლიანად დასრულებული იქნებოდა 2026 წლის 8 მაისს და მისი გადატანა შესაძლებელი გახდებოდა.

მომხმარებელი აღნიშნავს, რომ მოვაჭრეს შეკვეთის მთლიანი ღირებულება, 1030 (ათას ოცდაათი) ლარი, გადაუხადა ნაღდი ანგარიშსწორებით. მისი განმარტებით, მოვაჭრემ მას გადახდის დამადასტურებელი დოკუმენტი (ჩეკი) არ გადასცა, ხოლო მოთხოვნის შემდეგ გასცა მხოლოდ 2026 წლის 1 ივნისის სასაქონლო ზედნადები (№ელ-0982195948).

მომხმარებლის განცხადებით, 2026 წლის 9 მაისს,¹ როდესაც ქვის წასაღებად თავად მივიდა, მოვაჭრის მიერ დამზადებული ნაკეთობა არ შეესაბამებოდა შეკვეთილს, კერძოდ: მინასა და ფოტოსურათს შორის იყო ჰაერის ბუშტები, გრავირებას არ ჰქონდა დეკორატიული გაფორმება („კანტები“), ხოლო საფლავის ქვის სადგამი სულ სხვა მასალისაგან იყო დამზადებული. მომხმარებელი მიუთითებს, რომ სადგამის ღირებულება (კვადრატული ერთეულის ფასით) 30 აშშ დოლარის ექვივალენტი ლარის ოდენობით გადაიხადა.

¹ მომხმარებელსა და მოვაჭრეს შორის არსებულ მიმოწერაში, მოვაჭრე ადასტურებს საქონლის ჩაბარებას 8 მაისს.

მომხმარებელი დამატებით მიუთითებს, რომ სხვადასხვა გარემოების გამო იმავე დღეს უკმაყოფილება და თანხის ანაზღაურების მოთხოვნა არ დაუფიქსირებია. აღნიშნულიდან გამომდინარე, განმცხადებელი მოითხოვს ზიანის ანაზღაურებას.

განმცხადებელმა განცხადებას დაურთო 2026 წლის 1 ივნისის სასაქონლო ზედნადები და მობილური აპლიკაცია WhatsApp-ის მიმოწერის ეკრანის ანაბეჭდები, რომლებიც ეხება 2026 წლის აპრილ-მაისის პერიოდში საფლავის ქვის დიზაინის შეთანხმებას, დამზადებული ნაკეთობის ფოტოსურათსა და მხარეთა შორის სატელეფონო ზარებს.

1.2 მოვაჭრის პოზიცია

სააგენტოს 2026 წლის 19 ივნისის №02/4054 წერილით ი/მ მაია მეფარიშვილს ეცნობა მომხმარებლის განცხადების საფუძველზე საქმის შესწავლის დაწყების თაობაზე, განმარტა უფლება-მოვალეობები და განესაზღვრა 5 (ხუთი) სამუშაო დღის ვადა განცხადებაში მითითებულ გარემოებებთან დაკავშირებით პოზიციისა და სავაჭრო პოლიტიკის (მომხმარებლისათვის განკუთვნილი წესებისა და პირობების ერთობლიობა) წარმოსადგენად. წერილს თან დაერთო საქმის მასალების ასლები.

მოვაჭრემ 2026 წლის 26 ივნისს წარმოადგინა 2026 წლის 24 ივნისით დათარიღებული წერილი (სააგენტოს კანცელარიაში რეგისტრაციის ნომერი: 01/5857) და განმარტა, რომ დამკვეთის მიერ შეკვეთილი იყო გრანიტის ქვაზე ფოტოსურათის დამზადება, რომლის შესრულებაც, მისი მითითებით, უნდა დასრულებულიყო ივნისის თვის დასაწყისში, არაუგვიანეს 8 ივნისისა.²

მოვაჭრე განმარტავს, რომ შეკვეთის შესრულების მიზნით მოამზადა პირველი დიზაინი (დანართი №1), რომელიც ელექტრონულად გადაუგზავნა დამკვეთს WhatsApp-ის მეშვეობით, რაზეც მიიღო დადებითი შეფასება და თანხმობა. დაახლოებით ორი დღის შემდეგ დამკვეთი დაუკავშირდა და განუცხადა, რომ წარმოდგენილი ვარიანტი აღარ მოსწონდა და ახალი დიზაინის დამზადება მოითხოვა (დანართი №2). მოვაჭრის მითითებით, მან, დამკვეთის მოთხოვნის შესაბამისად, ხელახლა შეუდგა სამუშაოს, შექმნა ახალი დიზაინი და პრაქტიკულად თავიდან ააწყო მთელი პროექტი. ახალი ნამუშევარიც მოწონებული იქნა დამკვეთის მიერ, რომელმაც შესრულებული სამუშაო ადგილზე შეამოწმა, ხოლო დამატებით WhatsApp-ის საშუალებითაც გაეცნო. მოვაჭრე აღნიშნავს, რომ შეკვეთის შესრულების პროცესში დამატებით ხარჯი გასწია ერთი მინის ღირებულებით, თუმცა შეთანხმებული

² მოვაჭრის წერილში თარიღებთან დაკავშირებით მითითებულია 2025 წელი, მაშინ როდესაც განცხადებისა და წარმოდგენილი მიმოწერის მიხედვით შეკვეთა 2026 წლის 26 აპრილს დაიდო და მისი შესრულების ვადა 2026 წლის 8 მაისი იყო. აღსანიშნავია, რომ საფლავის ქვაზე გარდაცვალების თარიღად მითითებულია 2026 წელი, რის გამოც მოვაჭრის წერილში მითითებულ წელს სააგენტო ტექნიკურ ხარვეზად განიხილავს.

სამუშაო სრულყოფილად შეასრულა, მათ შორის: ქვისა და მინის მონტაჟი და ერთმანეთზე დამაგრება, შესაბამისი წარწერის დატანა, აგრეთვე ქვის დასადგამის („ფეხის“) მიწოდება.

მოვაჭრის განმარტებით, წინასწარი შეთანხმების თანახმად, აღნიშნული დასადგამი უნდა ყოფილიყო შეძენილი ან დამზადებული ადგილობრივი ქვისგან, ხოლო მისი ღირებულება შედიოდა შეკვეთის საერთო ფასში და მისთვის ცალკე თანხის გადახდა დამკვეთს არ ევალებოდა. მოვაჭრე კატეგორიულად უარყოფს დამკვეთის განცხადებას იმის შესახებ, რომ მან დამატებით 30 (ოცდაათი) აშშ დოლარი გადაიხადა და აღნიშნულ ინფორმაციას სინამდვილესთან შეუსაბამოდ მიიჩნევს.

მოვაჭრის განმარტებით, დასრულებული ნამუშევარი დამკვეთს WhatsApp-ის საშუალებით წარუდგინა, რაზეც მან კვლავ გამოხატა კმაყოფილება, შემდგომ კი შეკვეთილი ქვა განმცხადებელმა და მისმა მეგობრებმა წაიღეს. მოვაჭრის მითითებით, შემდგომ დამკვეთი კვლავ მივიდა და გადახდის დამადასტურებელი დოკუმენტის გაცემა მოითხოვა. მოვაჭრემ განუმარტა, რომ მიკრობიზნესის სტატუსის მქონე მეწარმეა და მოქმედი კანონმდებლობის შესაბამისად გათავისუფლებულია სალარო აპარატის გამოყენების ვალდებულებისგან, თუმცა, ბუღალტრული აღრიცხვის წესების დაცვით, გასცა სასაქონლო ზედნადები, რომელშიც ასახულია მიღებული თანხა. მოვაჭრე აღნიშნავს, რომ ანგარიშსწორება განხორციელდა ნაღდი ფულით, თანხა პირადად გადაეცა და უნაღდო ანგარიშსწორება არ ყოფილა, შესაბამისად, საბანკო ამონაწერის წარდგენის შესაძლებლობა არ არსებობდა. ამ საკითხის დასაზუსტებლად დამკვეთი მეორე დღეს დაიბარა, რა დროსაც მან სასაქონლო ზედნადები ჩაიბარა, მადლობა გადაუხადა შესრულებული სამუშაოსთვის და არანაირი პრეტენზია, უკმაყოფილება ან შენიშვნა არც მოვაჭრის საქმიანობისა და არც ნამუშევრის ხარისხის მიმართ არ განუცხადებია.

მოვაჭრე განმარტავს, რომ შეკვეთა შესრულებულია დამკვეთთან შეთანხმებული პირობების შესაბამისად, ხოლო სამუშაოს მიღების შემდეგ მისი მხრიდან რაიმე პრეტენზია ან უკმაყოფილება არ დაფიქსირებულა, რაც, მოვაჭრის მოსაზრებით, ადასტურებს, რომ ნამუშევარი ჩაბარებული და მიღებული იქნა დამკვეთის თანხმობით. მოვაჭრე დამატებით უთითებს საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის მე-18 მუხლსა და სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის მე-2 მუხლზე და აღნიშნავს, რომ სინამდვილესთან შეუსაბამო ინფორმაციის გავრცელების შემთხვევაში, რაც ზიანს აყენებს მის საქმიან რეპუტაციას, იგი იტოვებს უფლებას, კანონმდებლობით დადგენილი წესით მიმართოს სასამართლოს.

მოვაჭრეს სააგენტოს 2026 წლის 19 ივნისის წერილით მოთხოვნილი სავაჭრო პოლიტიკა (მომხმარებლისათვის განკუთვნილი წესებისა და პირობების ერთობლიობა) არ წარმოუდგენია.

თავი II. ნორმატიული რეგულირება

2.1. საქართველოს კანონმდებლობა

საქართველოს კონსტიტუციის 26-ე მუხლის მე-4 პუნქტის შესაბამისად მომხმარებელთა უფლებები დაცულია კანონით.

საქართველოსა და ევროკავშირის შორის ასოცირების შესახებ შეთანხმება ხაზს უსვამს მომხმარებელთა დაცვის მაღალი დონის უზრუნველყოფისა და მომხმარებელთა დაცვის თავიანთ სისტემებს შორის თავსებადობის კუთხით თანამშრომლობის მნიშვნელობას.

„მომხმარებლის უფლებების დაცვის შესახებ“ საქართველოს კანონის მიზანია მომხმარებლის უფლებების სამართლებრივი საფუძვლების განსაზღვრა და მომხმარებლის პატივისცემაზე დამყარებული ქცევის კულტურის ხელშეწყობა.

მომხმარებლისთვის ინფორმაციის მიწოდების ვალდებულების თაობაზე არსებული კანონის ნორმები უზრუნველყოფს მომხმარებლის უფლებას, საქონლის/მომსახურების შეძენამდე „ინფორმირებული არჩევანის“ ფარგლებში მიიღოს შესყიდვის შესახებ გადაწყვეტილება.

კანონის მე-2 თავი განსაზღვრავს მომხმარებლის უფლებებსა და ვალდებულებებს, კონკრეტულად, ინფორმირებასთან, საქონლის მიწოდებასთან, შემთხვევით დალუპვას, გაფუჭებასა და დამატებით ხარჯებთან დაკავშირებულ უფლებებსა და მოვალეობებს.

კანონის მე-3 თავი განსაზღვრავს დისტანციური და სარეწის გარეთ დადებული ხელშეკრულებების დროს მომხმარებლებისთვის ინფორმაციის მიწოდების ვალდებულებას.

კანონის მე-4 თავი განსაზღვრავს სამომხმარებლო ხელშეკრულებას, სადაც განმარტებულია მოვაჭრის ვალდებულებები და მომხმარებლის უფლებები, აგრეთვე კომერციული გარანტია, მტკიცების ტვირთი და ვადები ხელშეკრულებასთან შეუსაბამობისას.

კანონით განსაკუთრებული ყურადღება ეთმობა მომხმარებლისთვის ინფორმაციის მიწოდების ვალდებულებას. მე-5 მუხლის მიხედვით, ხელშეკრულების დადებამდე მოვაჭრე ვალდებულია მომხმარებელს **საქართველოს სახელმწიფო ენაზე, მკაფიოდ და გასაგებად** მიაწოდოს **უტყუარი და სრული ინფორმაცია**. ინფორმაცია უნდა მოიცავდეს შემდეგ მონაცემებს:

ა) საქონლის ან მომსახურების დასახელების, მწარმოებლისა და საქონლის ან მომსახურების შესაბამისი არსებითი მახასიათებლების შესახებ, ინფორმაციის მატარებლის სპეციფიკის (მათ შორის, ზომის, შესაძლებლობების) გათვალისწინებით;

ბ) მოვაჭრის ვინაობის (სახელწოდების) და მისამართის (იურიდიული მისამართის) შესახებ; არსებობის შემთხვევაში – მოვაჭრის ელექტრონული ფოსტის მისამართის, ფაქსისა და ტელეფონის ნომრების თაობაზე, რომელთა მეშვეობითაც მომხმარებელს შეეძლება

მოვაჭრესთან სწრაფი და ეფექტიანი კომუნიკაცია; არსებობის შემთხვევაში – იმ მოვაჭრის საკონტაქტო ინფორმაცია, რომლის სახელითაც მოქმედებს აღნიშნული პირი;

გ) არსებობის შემთხვევაში – საქონლის შეცვლის, შეკეთებისა და ტექნიკური მომსახურების ობიექტის დასახელების შესახებ და მისი მისამართის თაობაზე, თუ ის განსხვავდება ამ პუნქტის „ბ“ ქვეპუნქტში მითითებული მისამართისგან;

დ) საქონლის ან მომსახურების ფასის შესახებ, ძირითადი ხარჯებისა და დამატებითი ხარჯების (მათ შორის, ტრანსპორტირების, გადაგზავნის, მონტაჟისა და სხვა) მითითებით, ხოლო თუ, საქონლის ან მომსახურების ბუნებიდან გამომდინარე, აღნიშნული ფასის წინასწარ გამოთვლა შეუძლებელია – მისი გამოთვლის წესის თაობაზე და ინფორმაცია იმის შესახებ, რომ შეიძლება დამატებითი ხარჯები წარმოიშვას;

ე) არსებობის შემთხვევაში – გადახდის, საქონლის ან მომსახურების მიწოდებისა და ვალდებულების შესრულების პირობების შესახებ და მოვაჭრის მიერ მომხმარებლის მოთხოვნის განხილვის წესის თაობაზე;

ვ) კანონისმიერი გარანტიის შესახებ, არსებობის შემთხვევაში – კომერციული გარანტიის თაობაზე, აგრეთვე მომხმარებლისთვის შემდგომი მომსახურების გაწევის პირობების შესახებ;

ზ) არსებობის შემთხვევაში – ხელშეკრულების მოქმედების ვადის შესახებ, ხოლო თუ ხელშეკრულება განუსაზღვრელი ვადით არის დადებული ან ავტომატურად გრძელდება – ხელშეკრულებაზე უარის თქმის პირობების თაობაზე;

თ) არსებობის შემთხვევაში – მომხმარებლის ვალდებულებებისა და მათი შესრულების მინიმალური ვადის/მოქმედების ხანგრძლივობის შესახებ;

ი) ციფრული შინაარსის ფუნქციური მახასიათებლების შესახებ, მათ შორის, არსებობის შემთხვევაში – მისი დაცვისთვის გამოყენებული ტექნიკური საშუალებების თაობაზე, აგრეთვე არსებობის შემთხვევაში – ციფრული შინაარსის აპარატულ ან პროგრამულ უზრუნველყოფასთან თავსებადობის შესახებ ნებისმიერი ინფორმაცია, რომელიც მოვაჭრემ იცის ან უნდა სცოდნოდეს;

კ) არსებობის შემთხვევაში – ხელშეკრულებაზე უარის თქმის პირობების შესახებ.

ამავე მუხლის მე-5 პუნქტის მიხედვით, ამ მუხლითა და ამ კანონის მე-6, მე-7 და მე-9–მე-12 მუხლებით დადგენილი ინფორმაციის მიწოდების მოთხოვნებთან შესაბამისობის მტკიცების ტვირთი მოვაჭრეს ეკისრება.

კანონის მე-10 მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, დისტანციური ხელშეკრულების ან სარეწის გარეთ დადებული ხელშეკრულების შემთხვევაში მოვაჭრე ვალდებულია ხელშეკრულების დადებამდე მომხმარებელს, ამ კანონის მე-5 მუხლით გათვალისწინებულ ინფორმაციასთან ერთად, დამატებით, მკაფიოდ და გასაგებად მიაწოდოს შემდეგი ინფორმაცია:

ა) მოვაჭრის ფაქტობრივი მისამართის შესახებ, თუ ის განსხვავდება იურიდიული მისამართისგან, აგრეთვე იმ მოვაჭრის ფაქტობრივი მისამართისა და ვინაობის თაობაზე, რომლის სახელითაც მოქმედებს იგი;

ბ) საქონლის ან მომსახურების ფასის შესახებ, გადასახადების ჩათვლით, ხოლო თუ აღნიშნული ფასის წინასწარ გამოთვლა შეუძლებელია – მისი გამოთვლის წესის თაობაზე; არსებობის შემთხვევაში – ყველა დამატებითი ხარჯის შესახებ, მიწოდების, გადაზიდვისა და საფოსტო ხარჯების ჩათვლით, ხოლო თუ ასეთი ხარჯების წინასწარ გაანგარიშება შეუძლებელია – ინფორმაცია იმის თაობაზე, რომ შეიძლება დამატებითი ხარჯები იყოს გასაწევი. განუსაზღვრელი ვადით დადებული ხელშეკრულების ან საქონლის ან მომსახურების გამოწერით მიღების ხელშეკრულების შემთხვევაში ფასი გულისხმობს სრულ ფასს გადახდის თითოეული პერიოდისთვის. თუ ხელშეკრულებით გათვალისწინებულია ფიქსირებული გადასახადი, სრული ფასი უნდა აღნიშნავდეს ყოველთვიურ სრულ გადასახადს. თუ სრული გადასახადის წინასწარ გამოთვლა შეუძლებელია, მიწოდებული უნდა იქნეს მისი გამოთვლის წესი;

გ) ხელშეკრულების დადების დროს დისტანციური კომუნიკაციის საშუალების გამოყენების ხარჯის შესახებ, თუ ეს ხარჯი ძირითად ფასში არ შედის;

დ) ხელშეკრულებაზე უარის თქმის პირობების, ვადისა და წესის შესახებ, თუ ხელშეკრულებაზე უარის თქმა შესაძლებელია, აგრეთვე ხელშეკრულებაზე უარის თქმის შემთხვევაში შესავსები ფორმა;

ე) ინფორმაცია იმის შესახებ, რომ მომხმარებელი ხელშეკრულებაზე უარს ვერ იტყვის, თუ, ამ კანონის მე-14 მუხლის შესაბამისად, ხელშეკრულებაზე უარის თქმა შეუძლებელია;

ვ) დისტანციურ ხელშეკრულებაზე უარის თქმის შემთხვევაში საქონლის დაბრუნებასთან დაკავშირებული ინფორმაცია მომხმარებლის მიერ გასაწევი ხარჯის შესახებ, თუ, საქონლის ბუნებიდან გამომდინარე, მისი ფოსტით დაბრუნება შეუძლებელია;

ზ) ქცევის კოდექსის არსებობისა და ხელმისაწვდომობის შესახებ;

თ) მოვაჭრის მოთხოვნის შემთხვევაში მომხმარებლის მიერ წარსადგენი ან გადასახდელი ფინანსური უზრუნველყოფის პირობების შესახებ;

ი) თუ შესაძლებელია – ინფორმაცია სასამართლოს გარეშე გასაჩივრების წესისა და ანაზღაურების მიღების შესახებ.

კანონის მე-16 მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, მოვაჭრე ვალდებულია მომხმარებელს გადასცეს ხელშეკრულებით გათვალისწინებული პირობების შესაბამისი საქონელი.

ამავე მუხლის მე-2 პუნქტის მიხედვით, საქონელი ხელშეკრულებით გათვალისწინებული პირობების შესაბამის საქონლად მიიჩნევა, თუ იგი შეესაბამება მოვაჭრის მიერ

მომხმარებლისთვის მიწოდებულ აღწერას და მას აქვს იგივე თვისებები, რომლებიც მოვაჭრის მიერ მომხმარებლისთვის წარდგენილ საქონლის ნიმუშს ჰქონდა.

ამავე კანონის მე-3 პუნქტის შესაბამისად, მოვაჭრის მიერ მომხმარებლისთვის მიწოდებული აღწერის არარსებობის შემთხვევაში საქონელი ხელშეკრულებით გათვალისწინებული პირობების შესაბამის საქონლად მიიჩნევა, თუ იგი გამოსადეგია იმ მიზნისთვის, რომლის თაობაზედაც მომხმარებელმა მოვაჭრეს ხელშეკრულების დადების დროს აცნობა და რომელსაც მოვაჭრე დაეთანხმა.

ამავე მუხლის მე-4 პუნქტის თანახმად, თუ მომხმარებელი მოვაჭრეს არ აცნობებს იმ მიზნის თაობაზე, რომლისთვისაც მას სურს საქონლის გამოყენება, საქონელი ხელშეკრულებით გათვალისწინებული პირობების შესაბამის საქონლად მიიჩნევა, თუ იგი ვარგისია იმ მიზნით სარგებლობისთვის, რომლისთვისაც, ჩვეულებრივ, გამოიყენება.

ამავე მუხლის მე-5 პუნქტის მიხედვით, თუ საქონლის ჩვეულებრივი გამოყენების მიზანი ვერ დგინდება, საქონელი ხელშეკრულებით გათვალისწინებული პირობების შესაბამის საქონლად მიიჩნევა, თუ მას აქვს ამ სახეობის საქონლის თვისებები და ფუნქციონირებს ისე, როგორც აღნიშნული სახეობის საქონელი, ამასთანავე, რისი გონივრული მოლოდინიც მომხმარებელს შეიძლება ჰქონოდა საქონლის ბუნებიდან და იმ საჯარო განცხადებებიდან გამომდინარე, რომლებიც გააკეთა მოვაჭრემ, მწარმოებელმა, მისმა წარმომადგენელმა ან ბაზარზე განთავსებისთვის პასუხისმგებელმა სხვა პირმა, მათ შორის, რეკლამის ან/და ეტიკეტის საშუალებით.

ამავე მუხლის მე-6 პუნქტის შესაბამისად, მოვაჭრის მიერ ან მისი პასუხისმგებლობით საქონლის არასწორად დამონტაჟების შედეგად წარმოქმნილი ნაკლი უთანაბრდება საქონლის ხელშეკრულებით გათვალისწინებულ პირობებთან შეუსაბამობას (ნაკლს), თუ საქონლის მონტაჟი ხელშეკრულების ნაწილი იყო. ეს წესი ვრცელდება აგრეთვე იმ საქონელზე, რომელიც მომხმარებელმა უნდა ააწყოს ან დაამონტაჟოს და რომელიც საქონლისთვის დართული ინსტრუქციის ნაკლოვანების გამო არასწორად აიწყო ან დაამონტაჟდა.

კანონის მე-18 მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, მოვაჭრე ვალდებულია მომხმარებელს მომსახურების ხელშეკრულებით გათვალისწინებული პირობების შესაბამისი მომსახურება გაუწიოს.

კანონის მე-20 მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, თუ მომხმარებელმა საქონლის ნაკლი საქონლის მფლობელობაში მიღებიდან 6 თვის განმავლობაში აღმოაჩინა, საწინააღმდეგოს დამტკიცებამდე იგულისხმება, რომ ნაკლი არსებობდა საქონლის მიწოდებისას, თუ, საქონლის ბუნებიდან ან ნაკლის ხასიათიდან გამომდინარე, ეს შესაძლებელია. ამ შემთხვევაში მტკიცების ტვირთი მოვაჭრეს ეკისრება. თუ მომხმარებელმა საქონლის ნაკლი საქონლის მფლობელობაში მიღებიდან 6 თვის შემდეგ აღმოაჩინა, იმის მტკიცების ტვირთი, რომ ნაკლი არსებობდა საქონლის მიწოდებისას, მომხმარებელს ეკისრება.

ამავე მუხლის მე-2 პუნქტის მიხედვით, მომხმარებელს უფლება აქვს, ისარგებლოს ამ კანონის მე-17-მე-19 მუხლებით გათვალისწინებული უფლებებით, თუ საქონლის ნაკლი საქონლის მისთვის გადაცემიდან 2 წლის განმავლობაში აღმოჩნდა.

2.2. საერთაშორისო კანონმდებლობა

ევროპარლამენტისა და საბჭოს 2011 წლის 25 ოქტომბრის №2011/83/EC დირექტივის (შემდგომში – №2011/83 დირექტივა) მიზანია, მომხმარებელთა დაცვის მაღალი დონის მიღწევის გზით, შიდა ბაზრის გამართულად ფუნქციონირების ხელშეწყობა, მომხმარებლებსა და მოვაჭრეებს შორის დადებულ ხელშეკრულებებთან დაკავშირებული, წევრ სახელმწიფოთა კანონმდებლობების, რეგულაციებისა და ადმინისტრაციული დებულებების გარკვეული ასპექტების დაახლოების გზით.

№2011/83 დირექტივის მთავარი ღირებულება სწორედ იმაში მდგომარეობს, რომ ის მომხმარებლის უფლებების დაცვას საკმაოდ დიდ მნიშვნელობას ანიჭებს. დირექტივის მე-3 თავის მე-5 და მე-6 მუხლები შეიცავს ინფორმაციის იმ ჩამონათვალს, რომლის მიწოდებაც ევალება მოვაჭრეს მომხმარებლისთვის ხელშეკრულების დადებამდე. მე-5 მუხლი ძირითადად შეიცავს იმ ინფორმაციის ჩამონათვალს, რომელიც მომხმარებელს უნდა მიეწოდოს ქუჩაში დადებული და დისტანციური ხელშეკრულებების გარდა ყველა სხვა ხელშეკრულების შემთხვევაში. ხოლო, მე-6 მუხლი კონკრეტულად დისტანციური და ქუჩაში დადებული ხელშეკრულების დადებისას მომხმარებლისთვის მისაწოდებელი ინფორმაციის სრულ ჩამონათვალს მოიცავს. მართალია მე-6 მუხლი უფრო დეტალურად ასახავს, თუ რა სახის ინფორმაცია უნდა მიეწოდოს მომხმარებელს, მაგრამ ის მაინც ეფუძნება ძირითადად მე-5 მუხლით გათვალისწინებულ მოთხოვნებს.

№2011/83 დირექტივის მე-6 მუხლის მე-9 პუნქტის მიხედვით, მომხმარებლისთვის ინფორმაციის მიწოდებასთან დაკავშირებული მტკიცების ტვირთი მთლიანად მოვაჭრეს ეკისრება. შესაბამისად, მხარეთა შორის დავის წარმოშობის შემთხვევაში, სწორედ მოვაჭრემ უნდა ამტკიცოს, რომ მან დირექტივით მასზე დაკისრებული ვალდებულება სრულად შეასრულა და მომხმარებლის ინფორმირება სათანადო დონეზე მოახდინა.

ევროპარლამენტისა და საბჭოს 2019 წლის 20 მაისის №2019/771 დირექტივის (შემდგომში – №2019/771 დირექტივა) მიზანია შიდა ბაზრის ნორმალური ფუნქციონირების ხელშეწყობა და ამავდროულად, მომხმარებელთა დაცვის მაღალი დონის უზრუნველყოფა მომხმარებელსა და მოვაჭრეს შორის დადებულ ნასყიდობის ხელშეკრულებებთან დაკავშირებული ცალკეული მოთხოვნების თაობაზე საერთო წესების დადგენით. კერძოდ, საქონლის ხელშეკრულების პირობებთან შესაბამისობის თაობაზე, შეუსაბამობის შემთხვევაში მომხმარებლის დაცვის

საშუალებების, ამ საშუალებების გამოყენების გზებისა და კომერციული გარანტიების თაობაზე.³

№2019/771 დირექტივის მე-13 მუხლის მიხედვით, ხელშეკრულების პირობებთან შეუსაბამობის შემთხვევაში, მომხმარებელს უფლება აქვს მოითხოვოს საქონლის ხელშეკრულების პირობებთან შესაბამისობაში მოყვანა ან საქონლის ფასის პროპორციული შემცირება ან გავიდეს ხელშეკრულებიდან.

თავი III. საქმის შესწავლის დაწყების საფუძველი

3.1. სსიპ – საქართველოს კონკურენციისა და მომხმარებლის დაცვის სააგენტოს უფლებამოსილება

კანონის 29-ე მუხლის პირველი პუნქტის შესაბამისად, საქართველოს ტერიტორიაზე მომხმარებლის ამ კანონით დადგენილი უფლებებისა და კანონიერი ინტერესების დაცვას, მისი უფლებების დარღვევის პრევენციასა და დარღვეული უფლებების აღდგენის ხელშეწყობას, მომხმარებლის უფლებების დარღვევის ფაქტების გამოვლენასა და დარღვევებზე კანონით გათვალისწინებულ სათანადო რეაგირებას ახორციელებს სააგენტო.

ამავე მუხლის მე-4 პუნქტის „ა“ ქვეპუნქტის შესაბამისად, სააგენტო შეისწავლის მომხმარებლის კანონით დადგენილი უფლების შესაძლო დარღვევის ისეთ ფაქტს, რომელმაც გამოიწვია ან შესაძლოა გამოიწვიოს მომხმარებელთა ჯგუფის უფლების დარღვევა.

საქმის შესწავლის მიზნით სააგენტო უფლებამოსილია განმცხადებლისგან ან/და მოვაჭრისგან გამოითხოვოს ინფორმაცია (მათ შორის, კონფიდენციალური ინფორმაცია), რომელიც სააგენტოს შესაბამისი უფლებამოსილების განსახორციელებლად სჭირდება.

საქართველოს კონკურენციის ეროვნული სააგენტოს თავმჯდომარის 2022 წლის 29 სექტემბრის №45 ბრძანებით დამტკიცებული „საქმის შესწავლის წესისა და პროცედურის“ (შემდგომში – პროცედურა) მე-6 მუხლის თანახმად, სააგენტო საქმის შესწავლის დაწყების თაობაზე გადაწყვეტილების მიღების შემდეგ იწყებს საქმის შესწავლას და იღებს საბოლოო გადაწყვეტილებას 1 თვის ვადაში. საქმის შესწავლა, მისი მნიშვნელობისა და სირთულის გათვალისწინებით, შესაძლებელია გაგრძელდეს არაუმეტეს 3 თვისა.

³ ევროპარლამენტისა და საბჭოს 2019 წლის 20 მაისის დირექტივა 2019/771 საქონლის ნასყიდობის ხელშეკრულების ცალკეული ასპექტების, 2017/2394 რეგულაციის და 2009/22/EC დირექტივის გაუქმებისა და 1999/44/EC დირექტივის ჩანაცვლების შესახებ, მუხლი 1.

3.2. მომხმარებელთა ჯგუფის ინტერესების დარღვევა

კანონის მე-5 მუხლი მოვაჭრეს აკისრებს ინფორმაციის მიწოდების ვალდებულებას. მომხმარებელს უნდა ჰქონდეს შესაძლებლობა, ხელშეკრულების დადებასთან დაკავშირებით გადაწყვეტილება მიიღოს შესაბამისი და რელევანტური ინფორმაციის საფუძველზე.

განსახილველი საკითხის არსებითად შეფასებამდე, მნიშვნელოვანია აღინიშნოს, რომ კანონი ცალსახად მიუთითებს, რომ როგორც სააგენტოს მიერ საქმის შესწავლის შესახებ გადაწყვეტილების მიღებამდე, ისე საქმის შესწავლის ეტაპზე, მნიშვნელოვანია იკვეთებოდეს, რომ კონკრეტული მოვაჭრის მიერ კანონის მოთხოვნების დარღვევის შედეგად მომხმარებელთა ჯგუფის ინტერესს ზიანი ადგება ან შესაძლოა მიაღწეს.

პროცედურის მე-5 მუხლის მე-4 პუნქტის შესაბამისად, მომხმარებელთა ჯგუფის ინტერესი გულისხმობს მომხმარებელთა ფართო წრის საერთო ინტერესს. ამ შემთხვევაში სააგენტო ითვალისწინებს იმ პოტენციურ მომხმარებელთა რაოდენობას, ვისზეც შეიძლება გავლენა იქონიოს სადავო ქმედებამ. ამავე მუხლის მე-5 პუნქტის შესაბამისად, მომხმარებელთა ჯგუფის უფლებ(ებ)ის სავარაუდო დარღვევის ფაქტის განსაზღვრისას, ასევე გათვალისწინებულ უნდა იქნეს ქმედების ხასიათი და მისი უნარი, გავლენა იქონიოს მომხმარებელთა ფართო წრეზე ან/და ზიანი მიაყენოს ანალოგიურ მდგომარეობაში მყოფ ნებისმიერ მომხმარებელს.

მომხმარებელთა ჯგუფის ინტერესის (კოლექტიური ინტერესის) ცნებას საფუძველი ფრანგულ იურისპრუდენციაში ჩაეყარა, მას შემდეგ, რაც ქვეყანაში მომხმარებელთა ორგანიზაციებს ბაზრის ზედამხედველობის ფუნქცია მიენიჭათ და 1973 წელს, კანონით უფლება მიეცათ მომხმარებელთა ჯგუფის ინტერესები სასამართლოში დაეცვათ. საფრანგეთის უზენაესი სასამართლოს 1985 წლის გადაწყვეტილებით, მომხმარებელთა ორგანიზაციებს მხოლოდ მაშინ შეეძლოთ სასამართლოში წარმომადგენლობა, თუკი სადავო ქმედება პირდაპირ ან არაპირდაპირ ზიანს აყენებდა მომხმარებელთა ჯგუფის ინტერესებს.

ფრანგული პრაქტიკა ევროკავშირის კანონმდებელმაც გაიზიარა. მომხმარებელთა კოლექტიური ინტერესის განმარტებას ვხვდებით ევროპარლამენტისა და საბჭოს №2009/22/EC დირექტივაში „მომხმარებელთა ინტერესების დაცვის უზრუნველყოფასთან დაკავშირებული მითითებების შესახებ“. დირექტივის პრეამბულის მესამე აბზაცში შემოთავაზებულია მომხმარებელთა ჯგუფის ინტერესის ნეგატიური განმარტება, რომლის თანახმადაც, მომხმარებელთა ჯგუფის ინტერესი არ გულისხმობს იმ მომხმარებელთა ინტერესების ერთობლიობას, რომელთაც დარღვევის შედეგად ზიანი მიაღწათ.

მომხმარებელთა ჯგუფის ინტერესის ნეგატიური ევროპული განმარტება შეიცვალა ევროპარლამენტისა და საბჭოს (EU) №2020/1828 დირექტივით, რომლის მე-3 მუხლის მე-3 პუნქტის თანახმად, მომხმარებელთა კოლექტიური ინტერესები ნიშნავს მომხმარებელთა

ზოგად ინტერესს და, კერძოდ, ზიანის ანაზღაურების ღონისძიებების მიზნებისათვის, მომხმარებელთა ჯგუფის ინტერესებს.

მიუხედავად იმისა, რომ ევროკავშირის კანონმდებლობა მომხმარებელთა ჯგუფის ინტერესის სრულფასოვან განმარტებას არ შეიცავს, არსებული დეფინიციები აშკარას ხდის იმ გარემოებას, რომ მომხმარებელთა ჯგუფის ინტერესი ნაკლებად არის დაკავშირებული ინდივიდუალურ ზიანთან და მის შესაბამისად კომპენსაციის მოთხოვნასთან. მომხმარებელთა ჯგუფის ინტერესი ჯგუფს, როგორც ერთ მთლიანობას ეხება და მის დასაცავად გამოყენებული ინსტრუმენტები პრევენციასა და შეკავებაზე უნდა იყოს ორიენტირებული.

განსახილველ საქმეში, შეფასების საგანია მოვაჭრის მიერ მომხმარებლებისათვის კანონით განსაზღვრული სავაჭრო პოლიტიკის შესახებ ინფორმაციის მიწოდების საკითხი, რაც მიემართება არა ცალკეულ მომხმარებლებს, არამედ, მომხმარებელთა ფართო, განუსაზღვრელ ჯგუფს, ვინაიდან მოვაჭრის ამგვარმა ქმედებამ შესაძლებელია ზიანი მიაყენოს ნებისმიერ მომხმარებელს, რომელიც მოვაჭრეს საფლავის ქვის დამზადების მიზნით მიმართავს. შესაბამისად იკვეთება მოვაჭრის მხრიდან მომხმარებელთა ჯგუფური ინტერესის დარღვევის ფაქტი.

თავი IV. სამოტივაციო ნაწილი

4.1. ინფორმირებული მომხმარებლის სტანდარტი

„მომხმარებლის უფლებების დაცვის შესახებ“ საქართველოს კანონის მიზნებისათვის უმნიშვნელოვანესია დაცული იყოს „ინფორმირებული მომხმარებლის“ სტანდარტი.

კანონის მე-5 მუხლი მოვაჭრეს აკისრებს ინფორმაციის მიწოდების ვალდებულებას. ხელშეკრულების დადებამდე მომხმარებლისთვის ინფორმაციის მიწოდების ვალდებულება მას საშუალებას აძლევს გააკეთოს ე.წ. „ინფორმირებული არჩევანი“ და დაიცვას მისი ეკონომიკური ქცევა. ქართული კანონმდებლობის ანალოგიურად არის განმარტებული ინფორმაციის მიწოდების ვალდებულება ევროკავშირის №2011/83 დირექტივაშიც.

აღსანიშნავია ისიც, რომ ინფორმირებული მომხმარებლის სტანდარტი ევროკავშირის მართლმსაჯულების სასამართლოს (შემდგომში – ევროკავშირის სასამართლო) არაერთი გადაწყვეტილებითაა განმტკიცებული. მაგ. №C-649/17 საქმეზე ევროკავშირის სასამართლო აღნიშნავს, რომ ევროკავშირის №2011/83 დირექტივის მიზანია სამომხმარებლო

ურთიერთობებში მომხმარებელთა უფლებების დაცვის მაღალი დონის უზრუნველყოფა – მათ შორის, დისტანციური და სარეწს გარეთ დადებული ხელშეკრულებების დროს.⁴

სამომხმარებლო სამართალი, როგორც საერთაშორისო, ისე შიდასაკანონმდებლო რეგულირებით, განსაზღვრავს მომხმარებელსა და მოვაჭრეს შორის ურთიერთობის წესების და პირობების ძირითად სტანდარტებს. სწორედ ამ საკანონმდებლო დანაწესითა თუ რეკომენდაციათა გათვალისწინებით, მოვაჭრე კომერციული საქმიანობის განხორციელებისას ვალდებულია, მომხმარებელს მიაწოდოს ინფორმაცია ნათელი და ყოვლისმომცველი ფორმით. დირექტივა მოვაჭრეებს ავალდებულებს უზრუნველყონ კომუნიკაციის ეფექტიანი საშუალებები,⁵ რაც მომხმარებლებს გაუადვილებს მოვაჭრესთან დაკავშირებას.

მომხმარებლის სრულყოფილი ინფორმირებულობის სტანდარტის დანერგვა მომხმარებლის უფლებების დარღვევის პრევენციის ერთ-ერთი უმნიშვნელოვანესი მექანიზმია. საერთაშორისო ორგანიზაციები თუ სასამართლოები აქტიურად უსვამენ ხაზს „ინფორმირებული მომხმარებლის“ სტანდარტის არსებობის აუცილებლობას. №C-430/17 საქმეზე ევროკავშირის სასამართლო განმარტავს დირექტივის მე-6 მუხლით გათვალისწინებული ინფორმაციის მიწოდების ვალდებულების მნიშვნელობას სამომხმარებლო ურთიერთობის ეფექტური განხორციელებისთვის. წინასახელშეკრულებო ეტაპზე, მომხმარებლისთვის ნივთის ან მისაღები მომსახურების შესახებ მიწოდებული სრულყოფილი ინფორმაცია განსაზღვრავს მომხმარებლის ნებას, შეიბოჭოს თუ არა სახელშეკრულებო ვალდებულებით.⁶

როგორც უკვე აღინიშნა, 2011/83/EC დირექტივის მე-6 მუხლის მე-9 პუნქტის მიხედვით, მომხმარებლისთვის ინფორმაციის მიწოდებასთან დაკავშირებული მტკიცების ტვირთი მთლიანად მოვაჭრეს ეკისრება. შესაბამისად, მხარეთა შორის დავის წარმოშობის შემთხვევაში, სწორედ მოვაჭრემ უნდა ამტკიცოს, რომ მან დირექტივით მასზე დაკისრებული ვალდებულება სრულად შეასრულა და მომხმარებლის ინფორმირება სათანადო დონეზე მოახდინა.

აღსანიშნავია, რომ კანონის მე-5 მუხლის მე-5 პუნქტის შესაბამისად, ამ კანონის მე-5, მე-6, მე-7 და მე-9–მე-12 მუხლებით დადგენილი ინფორმაციის მიწოდების მოთხოვნებთან შესაბამისობის მტკიცების ტვირთი მოვაჭრეს ეკისრება.

⁴ ევროკავშირის მართლმსაჯულების სასამართლოს 2019 წლის 10 ივლისის გადაწყვეტილება საქმეზე *Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände – Verbraucherzentrale Bundesverband eV v Amazon EU Sàrl*, C-649/17, ECLI:EU:C:2019:576.

⁵ იქვე, პუნქტი 53.

⁶ ევროკავშირის მართლმსაჯულების სასამართლოს 2019 წლის 23 იანვრის გადაწყვეტილება საქმეზე *Walbusch Walter Busch GmbH & Co. KG v Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs Frankfurt am Main eV*, C-430/17, ECLI:EU:C:2019:47.

განსახილველ შემთხვევაში, მოვაჭრე ი/მ მაია მეფარიშვილი სამეწარმეო საქმიანობას საფლავის ქვების დამზადების სფეროში ეწევა, თუმცა საქმის შესწავლის ფარგლებში არ წარმოუდგენია არც სავაჭრო პოლიტიკა და არც სხვა მტკიცებულება, რაც თავისი სამეწარმეო საქმიანობის კანონით დადგენილი ინფორმაციის მიწოდების სტანდარტთან შესაბამისობას დაადასტურებდა. მოვაჭრის მიერ წარმოდგენილი პოზიცია და დანართები (WhatsApp-ით გაგზავნილი დიზაინები) შეკვეთის შესრულების პროცესს ეხება და არ ადასტურებს, რომ ხელშეკრულების დადებამდე მომხმარებელს მიეწოდა კანონის მე-5 მუხლით გათვალისწინებული ინფორმაცია. მოვაჭრეს არ წარმოუდგენია ხელშეკრულება ან სხვა დოკუმენტი, რომელიც შეკვეთილი ნაკეთობის არსებით მახასიათებლებს (მათ შორის, სადგამის მასალას) და ფასის შემადგენლობას აფიქსირებს.

ზემოაღნიშნულის გათვალისწინებით, მომხმარებლის განცხადებისა და წარმოდგენილი დოკუმენტების შეჯერების საფუძველზე, სააგენტოს შეფასებით, მოვაჭრის კომერციული საქმიანობა კანონით გათვალისწინებული ინფორმაციის მიწოდების სტანდარტს არ შეესაბამება. იმის გათვალისწინებით, რომ მოვაჭრეს საქმის შესწავლის ფარგლებში არ წარმოუდგენია არანაირი მტკიცებულება, რომელიც მოვაჭრის კომერციული საქმიანობის კანონით დადგენილი ინფორმაციის მიწოდების სტანდარტთან შესაბამისობას დაადასტურებდა, სააგენტო ადგენს, რომ მომხმარებლებს არ მიეწოდებათ „მომხმარებლის უფლებების დაცვის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-5 მუხლით გათვალისწინებული სავალდებულოდ მისაწოდებელი ინფორმაცია, კერძოდ:

- ინფორმაცია საქონლის ან მომსახურების დასახელების, მწარმოებლისა და საქონლის ან მომსახურების შესაბამისი არსებითი მახასიათებლების შესახებ, ინფორმაციის მატარებლის სპეციფიკის (მათ შორის, ზომის, შესაძლებლობების) გათვალისწინებით. ამრიგად, ამ არსებითი ხასიათის ინფორმაციის მოვაჭრის მიერ მომხმარებლისთვის მიუწოდებლობა ინფორმირების კანონით დადგენილი ვალდებულების არსებით დარღვევას წარმოადგენს. განსახილველ შემთხვევაში, აღნიშნულის თვალსაჩინო გამოვლინებაა მხარეთა შორის დავა შეკვეთილი ნაკეთობის სადგამის მასალის თაობაზე: მოვაჭრის განმარტებით, სადგამი უნდა ყოფილიყო შეძენილი ან დამზადებული ადგილობრივი ქვისგან, მომხმარებელი კი მიუთითებს, რომ სადგამი შეთანხმებულისგან განსხვავებული მასალისგან დამზადდა. ამასთან, მოვაჭრეს არ წარმოუდგენია დოკუმენტი, რომელიც აღნიშნულ მახასიათებელს ხელშეკრულების დადებამდე ცალსახად აფიქსირებს.
- მომხმარებელს არ მიეწოდება სრული ინფორმაცია საქონლის ან მომსახურების ფასის, ძირითადი და დამატებითი ხარჯების შესახებ, რაც კანონის მე-5 მუხლის პირველი პუნქტის „დ“ ქვეპუნქტის მოთხოვნებს ეწინააღმდეგება. განსახილველ შემთხვევაში მხარეთა შორის სადავოა, შედიოდა თუ არა სადგამის ღირებულება შეკვეთის საერთო ფასში: მოვაჭრე აღნიშნავს, რომ სადგამის ღირებულება საერთო ფასში შედიოდა,

მომხმარებელი კი მიუთითებს, რომ სადგამის ღირებულება 30 აშშ დოლარის ექვივალენტი ლარის ოდენობით გადაიხადა. მოვაჭრის მიერ გაცემულ 2026 წლის 1 ივნისის სასაქონლო ზედნადებში (№ელ-0982195948) სადგამი ცალკე პოზიციად არ არის მითითებული, ხოლო მასში ასახული თანხა (1050 ლარი) განსხვავდება მომხმარებლის მიერ დასახელებული თანხისგან (1030 ლარი).

- მოვაჭრე მომხმარებელს არ აწვდის ინფორმაციას კანონისმიერი გარანტიის თაობაზე, რაც კანონის მე-5 მუხლის პირველი პუნქტის „ვ“ ქვეპუნქტის მოთხოვნებს ეწინააღმდეგება. შესაბამისად, მოვაჭრე მომხმარებლის ინფორმირებას კანონისმიერი გარანტიის პირობებისა და მისი ხანგრძლივობის შესახებ ვერ უზრუნველყოფს. აქედან გამომდინარე, მომხმარებელი მოკლებულია შესაძლებლობას, გაეცნოს კანონისმიერი გარანტიიდან გამომდინარე მის უფლებებს და მიიღოს ინფორმაცია გარანტიის ხანგრძლივობისა და მტკიცების ტვირთის განაწილების წესის შესახებ.

ამდენად, ზემოაღნიშნული ფაქტობრივი გარემოებების შეჯერების შედეგად, სააგენტოს შეფასებით, დასტურდება მოვაჭრე ი/მ მაია მეფარიშვილის (პირადი ნომერი 33001020452) მიერ „მომხმარებლის უფლებების დაცვის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-5 მუხლის პირველი პუნქტის დარღვევის ფაქტი.

4.2. ხელშეკრულებით გათვალისწინებული ვალდებულებების ჯეროვანი შესრულების საკითხი

ცალკე შეფასებას იმსახურებს მოვაჭრის მიერ ხელშეკრულებით გათვალისწინებული ვალდებულებების შესრულების საკითხი. ამ მიზნით, დასადგენია მხარეთა შორის დადებული ხელშეკრულება წარმოადგენს ნასყიდობის ხელშეკრულებას თუ მომსახურების ხელშეკრულებას კანონის მიზნებისათვის.

კანონის მე-16 მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, მოვაჭრე ვალდებულია მომხმარებელს გადასცეს ხელშეკრულებით გათვალისწინებული პირობების შესაბამისი საქონელი, ხოლო მე-18 მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, მოვაჭრე ვალდებულია მომხმარებელს მომსახურების ხელშეკრულებით გათვალისწინებული პირობების შესაბამისი მომსახურება გაუწიოს.

განსახილველ შემთხვევაში, მხარეთა შორის დადებული ხელშეკრულება გულისხმობდა მოვაჭრის მიერ მომხმარებლის მიერ შეკვეთილი, ინდივიდუალური დიზაინის საფლავის ქვის (გრანიტის ქვა, მასზე მინის დამაგრება, ფოტოსურათის გამოსახვა, გრავირება და სადგამი) დამზადებას. როგორც მოვაჭრე განმარტავს, მან შეასრულა ქვისა და მინის მონტაჟი და ერთმანეთზე დამაგრება, შესაბამისი წარწერის დატანა და ქვის სადგამის მიწოდება.

კანონის მე-2 მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, ეს კანონი განსაზღვრავს იმ მომხმარებლის უფლებების დაცვის ზოგად პრინციპებს, რომელიც სამართლებრივ ურთიერთობას ამყარებს

მოვაჭრესთან მისი საქონლის ან მომსახურების პირადი მოხმარების მიზნით გამოსაყენებლად. შესაბამისად, უნდა შეფასდეს ნარდობის ხელშეკრულება, თავისი შინაარსითა და კანონის მიზნებისათვის, შესაძლებელია თუ არა მოექცეს „მომსახურების“ ფარგლებში.

საგულისხმოა, რომ „მომსახურების ხელშეკრულების“ სამართლებრივ განსაზღვრებას არ იცნობს საქართველოს სამოქალაქო კოდექსი. „მომსახურების“ ან „მომსახურების ხელშეკრულების“ განსაზღვრებას არც კანონი ითვალისწინებს. კანონით არც „ნასყიდობის ხელშეკრულების“ ცნებაა განსაზღვრული, რის გამოც აღნიშნული ტერმინების შინაარსის დადგენისათვის სააგენტომ უნდა იხელმძღვანელოს №2011/83/EU დირექტივით გათვალისწინებული განსაზღვრებებით.

№2011/83/EU დირექტივის მე-2 მუხლის მე-5 პუნქტის თანახმად, „ნასყიდობის ხელშეკრულება“⁷ არის ნებისმიერი ხელშეკრულება, რომლის საფუძველზეც მოვაჭრე მომხმარებელს გადასცემს ან იღებს ვალდებულებას, გადასცეს საქონელზე საკუთრების უფლება, მათ შორის, ნებისმიერ ხელშეკრულებას, რომლის საგანს წარმოადგენს საქონელი და მომსახურება ერთად.⁸

ამავე დირექტივის მე-2 მუხლის მე-6 პუნქტის თანახმად, „მომსახურების ხელშეკრულება“⁹ არის ნებისმიერი ხელშეკრულება, რომლითაც მოვაჭრე მომხმარებელს აწვდის მომსახურებას, მათ შორის, ციფრულ მომსახურებას ან იღებს ამგვარი მომსახურების მიწოდების ვალდებულებას.

საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 629-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, ნარდობის ხელშეკრულებით მენარდე კისრულობს შეასრულოს ხელშეკრულებით გათვალისწინებული სამუშაო, ხოლო შემკვეთი ვალდებულია გადაუხადოს მენარდეს შეთანხმებული საზღაური.

ამავე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, თუ ნარდობა ითვალისწინებს რაიმე ნაკეთობის დამზადებას და მენარდე მას ამზადებს თავის მიერ შეძენილი მასალით, მაშინ იგი შემკვეთს გადასცემს საკუთრებას დამზადებულ ნაკეთობაზე. თუ დამზადებულია გვაროვნული ნივთი, მაშინ გამოიყენება ნასყიდობის წესები.

საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის ზემოაღნიშნული ნორმების გათვალისწინებით, რამდენადაც მხარეთა შორის შეთანხმებული იყო კონკრეტული, ინდივიდუალური მახასიათებლების მქონე ნაკეთობათა დამზადება, მხარეთა შორის დადებული ხელშეკრულება, საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის მიზნებისათვის, ნარდობად უნდა შეფასდეს, ხოლო კანონის მიზნებისათვის, „მომსახურება“ განმარტებული უნდა იქნეს,

⁷ დირექტივის ინგლისურენოვან ვერსიაში გამოყენებულია ტერმინი „sales contract“.

⁸ დირექტივის ინგლისურენოვანი, კონსოლიდირებული ტექსტი იხ. ბმულზე [\[https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:02011L0083-20220528\]](https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:02011L0083-20220528)

⁹ დირექტივის ინგლისურენოვან ვერსიაში გამოყენებულია ტერმინი „service contract“.

როგორც ფართო სამომხმარებლო სამართლებრივ ურთიერთობათა მომცველი ხელშეკრულება, რომელიც, მათ შორის, მოიცავს ნარდობასაც.

ზემოხსენებულის გათვალისწინებით, განსახილველი საკითხის განხილვისას სააგენტო მხარეთა შორის დადებულ ხელშეკრულებას განიხილავს, როგორც „მომსახურებას“ კანონის მიზნებისათვის.

განსახილველ შემთხვევაში, მომხმარებელმა მოვაჭრეს შეუკვეთა ინდივიდუალური მახასიათებლების საფლავის ქვა, ხოლო დავის საგანს წარმოადგენს აღნიშნული ნაკეთობის შეთანხმებულ პირობებთან შეუსაბამობა (მინასა და ფოტოსურათს შორის ჰაერის ბუშტები, გრავირებაზე დეკორატიული გაფორმების („კანტების“) არარსებობა, სადგამის განსხვავებული მასალა). შეუსაბამობის (ნაკლის) არსებობის შეფასებისას გასათვალისწინებელია, შეესაბამება თუ არა ნაკეთობა მხარეთა შორის შეთანხმებულ მახასიათებლებს, ხოლო ასეთი შეთანხმების დადგენის შეუძლებლობისას – აქვს თუ არა ნივთს ამ სახეობის საქონლის თვისებები და ფუნქციონირებს თუ არა ისე, როგორც აღნიშნული სახეობის საქონელი, ამასთანავე, რისი გონივრული მოლოდინიც მომხმარებელს შეიძლებოდა ჰქონოდა საქონლის ბუნებიდან გამომდინარე.

განმცხადებლის მიერ წარმოდგენილი WhatsApp-ის მიმოწერის ეკრანის ანაბეჭდებით დასტურდება, რომ მხარეთა შორის მიმდინარეობდა კომუნიკაცია საფლავის ქვის დიზაინის შესახებ და მომხმარებელს 2026 წლის 7 მაისს გაეგზავნა დამზადებული ქვის ფოტოსურათი, რომელზეც ქვა მაგიდაზეა განთავსებული. აღნიშნული მასალებიდან განმცხადებლის მიერ მითითებული ნაკლის (ჰაერის ბუშტები, გრავირების დეკორატიული გაფორმების არარსებობა, სადგამის მასალა) არსებობა ვერ იდგინება.

სააგენტო მიიჩნევს, რომ განსახილველ შემთხვევაში არსებითი შეფასების საგანია, არსებობდა თუ არა საფლავის ქვას მომხმარებლის მიერ მითითებული ნაკლი მისი გადაცემის მომენტისათვის.

იმ პირობებში, როდესაც მოვაჭრე უარყოფს მომხმარებლისათვის შეუსაბამო ნაკეთობის დამზადებასა და მიწოდებას, სააგენტომ მოვაჭრის მიერ ვალდებულების დარღვევის ფაქტი უნდა შეფასდეს კანონით გათვალისწინებული მტკიცების ტვირთის განაწილების მიხედვით. კერძოდ, კანონის მე-20 მუხლის პირველი პუნქტის მიხედვით, თუ მომხმარებელმა საქონლის ნაკლი საქონლის მფლობელობაში მიღებიდან 6 თვის განმავლობაში აღმოაჩინა, საწინააღმდეგოს დამტკიცებამდე იგულისხმება, რომ ნაკლი არსებობდა საქონლის მიწოდებისას, თუ, საქონლის ბუნებიდან ან ნაკლის ხასიათიდან გამომდინარე, ეს შესაძლებელია. ამ შემთხვევაში მტკიცების ტვირთი მოვაჭრეს ეკისრება. თუ მომხმარებელმა საქონლის ნაკლი საქონლის მფლობელობაში მიღებიდან 6 თვის შემდეგ აღმოაჩინა, იმის მტკიცების ტვირთი, რომ ნაკლი არსებობდა საქონლის მიწოდებისას, მომხმარებელს ეკისრება.

ზემოაღნიშნული ნორმა შეესაბამება ევროკავშირის პრაქტიკას. ევროკავშირის სასამართლომ კანონისმიერი გარანტიის ფარგლებში მტკიცების ტვირთის განაწილების საკითხზე იმსჯელა

გადაწყვეტილებაში საქმეზე Froukje Faber v Autobedrijf Hazet Ochten BV (C-497/13), სადაც აღნიშნა, რომ ნაკლიანი საქონლის გადაცემიდან 6 თვის ვადაში აღმოჩენის შემთხვევაში, მომხმარებელი თავისუფლდება მტკიცების ტვირთისგან, რადგან ივარაუდება, რომ ნაკლი საქონლის მიწოდებისას არსებობდა. ამავდროულად, იმისთვის, რომ მომხმარებელმა აღნიშნული უპირატესობით ისარგებლოს, მას ევალება ცალკეული ფაქტების დამადასტურებელი მტკიცებულებები წარადგინოს. კერძოდ, მომხმარებელმა უპირველესად, ნაკლის არსებობა უნდა დაადასტუროს, თუმცა ის არ არის ვალდებული წარადგინოს მტკიცებულებები ნაკლის გამომწვევი მიზეზების ან იმის თაობაზე, რომ ნაკლზე პასუხისმგებელია მოვაჭრე. მას შემდეგ რაც მომხმარებელი დაამტკიცებს ნაკლის არსებობას და იმას, რომ ნაკლი საქონლის მიწოდებიდან 6 თვის განმავლობაში გამოვლინდა, ის თავისუფლდება ვალდებულებისგან ამტკიცოს, რომ ნაკლი ნივთის მიწოდებისას უკვე არსებობდა. ნაკლის დროის ისეთ მცირე მონაკვეთში გამოვლენა, როგორც 6 თვეა, იძლევა საფუძველს ვარაუდისთვის, რომ ნივთის მომხმარებლისთვის გადაცემისას ის უკვე არსებობდა „ჩანასახის ფორმით“. ასეთ შემთხვევაში კი, მოვაჭრეა ვალდებული ამტკიცოს, რომ საქონლის ნაკლი არ არსებობდა საქონლის მომხმარებლისთვის გადაცემისას. ამისთვის მან უნდა დაადასტუროს, რომ ნაკლის გამომწვევი მიზეზი ან მისი წარმომავლობა დაკავშირებულია მომხმარებლის კონკრეტულ ქმედებასთან ან უმოქმედობასთან მისთვის საქონლის გადაცემის შემდეგ. თუკი მოვაჭრე სათანადო სტანდარტით ვერ შეძლებს დაადასტუროს, რომ ნაკლის მიზეზი ან წარმომავლობა დაკავშირებულია ისეთ გარემოებებთან, რომელთაც ადგილი ჰქონდათ საქონლის მომხმარებლისთვის გადაცემის შემდეგ, ნაკლის საქონლის გადაცემისას არსებობის პრეზუმფცია მომხმარებელს შესაძლებლობას აძლევს, ისარგებლოს კანონისმიერი გარანტიით გათვალისწინებული უფლებებით, რაც გულისხმობს საქონლის შეკეთებას ან შეცვლას, როგორც მომხმარებლის პირველი რიგის უფლებას, ან ნივთის ფასის შემცირებას და ხელშეკრულებიდან გასვლას.

განსახილველ შემთხვევაში, შეკვეთილი საფლავის ქვა მომხმარებელმა 2026 წლის მაისში ჩაიბარა და ნაკლზე მიუთითა საქონლის მფლობელობაში მიღებიდან 6 თვის ვადაში.

ზემოაღნიშნულის გათვალისწინებით, მომხმარებელს, უპირველესად, ევალება ნაკლის (შეუსაბამობის) არსებობის დადასტურება, რის შემდეგაც, ვინაიდან ნაკლი 6 თვის ვადაში გამოვლინდა, მოვაჭრეს დაეკისრება იმის მტკიცება, რომ ნაკლი მიწოდების დროს არ არსებობდა. განმცხადებელი მიუთითებს მოვაჭრის მიერ დამზადებული საფლავის ქვის ნაკლზე (მინასა და ფოტოსურათს შორის ჰაერის ბუშტები, გრავირებაზე დეკორატიული გაფორმების არარსებობა, სადგამის განსხვავებული მასალა), თუმცა განცხადებას ნაკლის დამადასტურებელი მტკიცებულება (ფოტო-ვიდეომასალა, ექსპერტიზის დასკვნა ან სხვა) არ დაურთავს, ხოლო წარმოდგენილი მიმოწერის ეკრანის ანაბეჭდები, მათ შორის, 2026 წლის 7 მაისის ფოტოსურათი, მითითებული გარემოებების არსებობას არ ადასტურებს.

2026 წლის 30 სექტემბრის №02/6614 წერილით სააგენტო განმცხადებლისაგან გამოითხოვა ქვის ფოტო- ან ვიდეომასალა, რომელზეც ნათლად გამოჩნდებოდა განცხადებაში

მითითებული ნაკლი (მინასა და ფოტოსურათს შორის ჰაერის ბუშტები, გრავირების დეკორატიული გაფორმება, სადგამის მასალა), მასალის გადაღების თარიღის მითითებით. ამავე დღეს მომხმარებელმა წარმოადგინა №01/8787 წერილი, რომელსაც დაურთო ორი ფოტოსურათი: პირველი ასახავს მოვაჭრისათვის მიწოდებულ ნიმუშს, მეორე კი – უკვე დამზადებულ ქვას. აღნიშნული ფოტოსურათების ანალიზით დგინდება, რომ ქვაზე ფაქტობრივად დატანილი სურათი შეესაბამება მოვაჭრისათვის მიწოდებულ ნიმუშს, შესაბამისია სურათის ზედა მარცხენა კუთხეში გამოსახული ჯვარიც. ამავდროულად, საგულისხმოა, რომ მოვაჭრისათვის გაგზავნილი ნიმუში, სავარაუდოდ, შექმნილი ან დამუშავებულია ხელოვნური ინტელექტის გამოყენებით, რის შედეგადაც ქვაზე დასატანი წარწერა სრულად არ არის შედგენილი ქართული ანბანის ასო-ნიშნების გამოყენებით, არამედ, წარმოადგენს გრაფიკულ გამოსახულებას, რომელიც მიმსგავსებულია ქართულ ანბანს, თუმცა არ გადმოსცემს კონკრეტულ ინფორმაციას. ამასთანავე, დაბადებისა და გარდაცვალების თარიღები არ შეესაბამება ქვაზე საბოლოოდ დატანილ თარიღებს. საყურადღებოა, რომ მომხმარებელს სადავოდ არ გაუხდია ფაქტობრივად დატანილი თარიღების სისწორე. ამასთანავე, წარმოდგენილი ფოტოსურათებიდან არ დასტურდება ქვასა და მინას შორის ჰაერის ბუშტების არსებობა. აღნიშნული გარემოება არც მოვაჭრის მიერ მომხმარებლისათვის გადაგზავნილი ფოტოსურათიდან დგინდება. მომხმარებლის მიერ წარმოდგენილი ფოტოსურათებზე ქვის სადგამი საერთოდ არ ჩანს, რაც სააგენტოს შესაძლებლობას არ აძლევს შეაფასოს ამ ნაწილში მომხმარებლის პრეტენზიის საფუძვლიანობა. რაც შეეხება ქვის დეკორატიულ გაფორმებას („კანტებს“), საგულისხმოა, რომ მოვაჭრესა და მომხმარებელს შორის არსებული მიმოწერა მომხმარებელს შესაძლებლობას აძლევდა განესაზღვრა კონკრეტულად როგორი იქნებოდა დასრულებული ნაკეთობა, თუმცა მას არც ქვის ჩაბარებამდე და არც ჩაბარებისას მოვაჭრისათვის უკმაყოფილება არ განუცხადებია და მიიღო მოვაჭრის მიერ დამზადებული ქვა.

ზემოხსენებული გარემოებების გათვალისწინებით, საქმეში არსებული მასალებით ვერ დასტურდება, რომ მოვაჭრის მიერ დამზადებული საფლავის ქვა არ შეესაბამებოდა ხელშეკრულებით გათვალისწინებულ პირობებს. მომხმარებელს არ წარმოუდგენია იმგვარი მტკიცებულებები, რაც შექმნიდა მოვაჭრის მიერ ნაკლიანი შესრულების პრეზუმფციას, რაც მტკიცების ტვირთს მოვაჭრეს დააკისრებდა. აღნიშნული არ გამორიცხავს იმ გარემოების შეფასებას, რომ შეკვეთილი ნაკეთობის არსებითი მახასიათებლებისა და ფასის წერილობით დაუფიქსირებლობა მოვაჭრის მიერ ინფორმირების ვალდებულების შეუსრულებლობის შედეგია, რასთან დაკავშირებითაც სააგენტომ უკვე იმსჯელა 4.1. თავში. ამასთანავე, სააგენტო არ წყვეტს ზიანის ანაზღაურების საკითხს, კანონის 29-ე მუხლის პირველი პუნქტის შესაბამისად, მისი უფლებამოსილება მოიცავს უფლების დარღვევის ფაქტების გამოვლენას და დარღვეული უფლებების აღდგენის ხელშეწყობას. კანონის მე-18 მუხლის მე-3 პუნქტის „გ“ ქვეპუნქტის თანახმად, დამატებითი ვადის უშედეგოდ გასვლის შემთხვევაში მომხმარებელს უფლება აქვს უარი თქვას ხელშეკრულებაზე და მოითხოვოს ზიანის ანაზღაურება საქართველოს კანონმდებლობით დადგენილი წესით. განსახილველ შემთხვევაში,

მომხმარებლის მოთხოვნის საგანი არ არის ხელშეკრულებაზე უარის თქმა, ხოლო საქართველოს კანონმდებლობით დადგენილი წესით ზიანის ანაზღაურების მოთხოვნა სცდება სააგენტოს კომპეტენციის ფარგლებს.

თავი V. სარეზოლუციო ნაწილი

„კონკურენციის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-17¹ მუხლის მე-4 პუნქტის, მე-18 მუხლის მე-4 პუნქტის, „მომხმარებლის უფლებების დაცვის შესახებ“ საქართველოს კანონის 33-ე მუხლის, საქართველოს კონკურენციის ეროვნული სააგენტოს თავმჯდომარის 2022 წლის 29 სექტემბრის №45 ბრძანებით დამტკიცებული „საქმის შესწავლის წესისა და პროცედურის“ მე-17 მუხლის საფუძველზე სააგენტომ:

გადაწყვიტა:

დადასტურდეს, მოვაჭრე ი/მ მაია მეფარიშვილის (პირადი ნომერი 33001020452) მიერ, „მომხმარებლის უფლებების დაცვის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-5 მუხლის პირველი პუნქტის დარღვევის ფაქტი.